

ΕΝ ΜΑΓΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

(Τέλος — Ἰδε τεῦχος 4).

Τὸ ἀδιάκριτον κάτοπτρον τῷ ἔδειξε τότε ἐν ἀρχῇ τὰ περίεξ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἀιδελδέργης· οἱ συσπουδασταὶ τοῦ παρεκάθηντο πάντες περὶ τράπεζαν ζυθοπωλείου.

— Εἰς ὑγείαν τοῦ Βιλφρίδου, ἀνέκραζεν ὁ ἐπιστηθιώτερός του φίλος. Ἐπραξε κάλλιστα ἐγκαταλείψας τὴν ζωὴν αὐτήν. Μᾶς ἐμελαγχόλει τόσον μὲ τὸ σκεπτικὸν καὶ κατηφὲς πρόσωπόν του. Ἐξ ἄλλου δὲ ἦτον ὁ προτιμώμενος μεταξὺ ἡμῶν, ἄλλος Βενιαμὶν τῶν καθηγητῶν, ὅπερ δὲν ἦτο ἐνθαρρυντικόν.

— Ἐκτὸς τούτου, προσέθετο ἕτερος κενῶν τὸ κύπελλον του, ὅλα τὰ βλέμματα τῶν ὡραίων τῆς Ἀιδελδέργης νεανίδων ἦσαν δι' αὐτόν.

— Πρὸς τὰ ὁποῖα ὁμως σχεδὸν δὲν προσεῖχε, παρετήρησε τρίτος. Καὶ δι' αὐτὸ τὸν ὠνόμαζον ὡραίαν ἄρκτον τοῦ Μαύρου Δάσους.

— Τὸ βέβαιον εἶνε, ἐπεῖπεν ἄλλος, ὅτι ἀφότου ἀπώλετο, ζῶμεν εὐτυχέστεροι. Ἄς ἔχη ὁ Θεὸς τὴν ψυχὴν του, καὶ ζήτω ἡ εὐθυμία! . . .

Καὶ συνεκρούσθησαν τὰ κύπελλα, καὶ ἔχεετο ἐν αὐτοῖς σφριγῶν ὁ ἀφρώδης ζῦθος, καὶ ἔτριβεν ἐξ εὐχαριστήσεως τὰς χεῖρας ὁ ζυθοπώλης.

— Φαίνεται, ἐσκέφθη ὁ Βελφρίδος, ὅτι οὗτοι δὲν μὲ λυποῦνται πολὺ.

— Ἰδωμεν καὶ πρὸς τὴν Μαγεντιάν ἤδη, προσέθηκε διευθύνων τὸ κάτοπτρον πρὸς τὴν διευθύνουσιν τῆς γενετέρας του πόλεως.

Εἶδε τότε ἐντὸς τῆς μεγάλης αἰθούσης τοῦ συμβολαιογράφου τοῦ συνάθροισιν ἀνθρώπων γνωστῶν, ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τῶν ὁποίων ἐζωγραφίζετο χαρὰ καὶ ἀνησυχία.

— Εἶμαι ἐκ μητρὸς ἐξάδελφός του, ἔλεγε τις εἰς τὸν γείτονά του, καὶ ἐλπίζω ὅτι εἰς τὸν κληρὸν μου δὲν θὰ τύχωσιν ὀλιγώτερα τῶν δεκακισχιλίων ταλλήρων.

— Ἐγὼ, ἀπῆντα ὁ ἕτερος, ἐλπίζω νὰ μοὶ τύχωσιν εἰκοσακισχίλια. Καὶ ἂν ἐγνώριζες πόσην ἀνάγκην εἶχον τοῦ ποσοῦ τούτου, ὅπως ἀναστηλώσω τὰ ἐμπορικάς μου ἐπιχειρήσεις!

Ἀπωτέρω πλησιέστερός τις συγγενὴς του ὑπεμειδία ἐκ τῆς χαρᾶς ἣν ἠσθάνετο λαμβάνων ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ συμβολαιογράφου χίλια διακόσια χρυσᾶ ὡς ἀναλογοῦν εἰς αὐτὸν μέρος τῆς κληρονομίας του.

— Τί διάβολον! ἐψιθύριζεν ἐνῶ ἐνέκλειε τὸν χρυσὸν εἰς δερμάτινον σάκκον· ποτὲ δὲν ἤλπιζον ἐν τοιοῦτον τέλος, καὶ ἀδυνατῶ νὰ μαντεύσω τὸν λόγον διὰ τὸν ὅποιον συνέλαβε τὴν ἀπονενοημένην ταύτην ἀπόφασιν ν' αὐτοκτονήσῃ τόσον νέος! . . .

— Δὲν ἐννοεῖτε; ἀντέλεγεν ἕτερός τις, ὑψηλὸς καὶ ἰσχνός. Ἦτο μόνος, ἐλεύθερος, ὀρφανὸς καὶ κάτοχος μεγάλης περιουσίας τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώριζε πῶς νὰ δια-

θέσῃ. Αὐτὸ εἶνε. Ἄλλως τε δὲν πιστεύω ὁ θάνατός του νὰ δυσαρεστήσῃ ἢ ζημιώσῃ τινά. Ἰδοὺ ἐγὼ κληρονομῶ τὰς ἐν Βοὺν γαίας του μετὰ τοῦ εἰσοδήματος ὅπερ ἀποφέρουσιν.

— Ἐγὼ, προσέθηκεν εὐσαρκὸς τις γυνὴ ἔχουσα τὴν ῥίνα γρυπὴν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς σαρκοδόρου ὀρνέου, θὰ γίνω πυργοδέσποινα τῆς Βίγγεν καὶ σκοπεύω μάλιστα τὸ προσεχὲς ἔτος νὰ πωλήσω ὅλα τὰ πολύτιμα εἶδη ὅσα θὰ εὐρίσκωνται ἐν αὐτῇ, διότι ἐπιθυμῶ ν' ἀναμιχθῶ εἰς τραπεζιτικάς τινας ἐπιχειρήσεις.

Αἱ συνομιλίας πάντων ἀφώρων τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον.

Εἶδε κατόπιν τὰς ὡραίαις κόρας τῆς Ἀιδελδέργης λησμονούσας τὴν ὡραίαν ἄρκτον τοῦ Μαύρου Δάσους καὶ προσφερούσας τὴν καρδίαν καὶ τὴν χεῖρά των εἰς ἄλλους μνηστῆρας, ἢ παρηγορουμένας ἐν τῇ ἐπὶ τῇ ἀπώλειά του θλίψει των διὰ παιγνιδῶν ἐφημέρων ἐρώτων.

Ὁ Βιλφρίδος, ἀπογοητευθεὶς ἐξ ὧν εἶδεν, ἠθέλησε νὰ μάθῃ κατόπιν τί συνέβαινε ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ εὐτυχοῦς ἀντεραστοῦ του, τοῦ νυμφευθέντος τὴν κόρην τοῦ χάροντος. Ὅποια ὁμως ὑπῆρξεν ἡ ἀπελπισία του, ὅταν ἐν τῇ μαγικῇ ἐπιφανείᾳ τοῦ κατόπτρου ἀντικατωπτρίσθη ὁ τραχὺς βαρῶνος Δεράϊμδεργ, σύρων σκληρῶς τὴν νεαράν σύζυγόν του εἰς τὸν φεουδαλικὸν πύργον του ἄκουσαν καὶ ἀπελιν.

Ἡ ζηλοτυπία τοῦ γέροντος βαρῶνου ἐνοχοποιεῖ καὶ τὰς ἀθωότερας σκέψεις τοῦ ἀτυχοῦς θύματός του.

Ἡγάπα αὕτη τὸν Βιλφρίδον, ἀλλὰ διετήρει εἰς τὰ μυχαϊάτα τῆς καρδίας τῆς καὶ τὸ ὄνομά του καὶ τὴν μορφήν του, χωρὶς νὰ ἐξωτερικεύῃ τὸ αἰσθημά της.

Ὁ βαρῶνος ἐννοεῖ ὅτι δὲν ἠγαπάτο καὶ διὰ τοῦτο ἡ λύπη καὶ ὀργή του εἶχον φθάσει εἰς παροξυσμόν.

— Τίνα συλλογίζεσθε, κυρία; τῇ ἔλεγεν οὗτος ὅταν κατελάμβανεν αὐτὴν μόνην καὶ ῥεμβάζουσιν. Ἀναμφιδόλως τὸν νέον ἐκείνον εἰς τὸν ὅποιον εἶχετε ὑποσχεθῇ τὴν χεῖρά σας· ἀλλὰ δὲν θὰ τὸν ἴδητε πλέον, διότι δὲν θὰ ἐξέλθῃτε ποτὲ τοῦ πύργου τούτου. Φρουροὶ φυλάττουσιν ἐπιμελῶς ἐπὶ τούτῳ πάσας τὰς ἐξόδους. Παύσατε τὰ δάκρυα ταῦτα· δὲν ἀρέσκομαι νὰ βλέπω τοὺς ὀφθαλμοὺς σας πεφλογισμένους ἐκ τῶν ὀλοφυρμῶν σας· δὲν θέλω νὰ σὰς βλέπωσιν οὕτως οἱ ἄνθρωποι μου καὶ νὰ νομίζωσιν ὅτι ὁ μετ' ἐμοῦ γάμος σας ἦτο συμφορὰ δι' ὑμᾶς. Ἀκούετε; Ἄν αὐριον ἴδω ἐπίσης τοὺς ὀφθαλμοὺς σας ῥεμβώδεις, σὺννουν τὸ μέτωπόν σας καὶ τὰς παρειάς σας φερούσας τὰ ἴχνη τῶν δακρύων σας, θὰ καταστῶ ἀπότομος, θηριώδης, ὡς ἡμην χθές, καὶ ὅπως θὰ γίνωμαι πάντοτε ὅταν βλέπω ὅτι τόσον πεισμόνως μὲ ἀποστρέφεσθε. Εἶμαι ὁ σύζυγός σας, κυρία, καὶ ἂν διὰ τῶν ἡπίων μέσων δὲν θέλητε νὰ ἐννοήσῃτε ὅτι μοὶ ἀνήκετε, ἔχω τὸ δικαίωμα καὶ τὴν δύναμιν νὰ σὰς βιάσω εἰς τοῦτο!

Τοὺς λόγους τούτους ἀκούων ὁ τάλας Βιλφρίδος καὶ βλέπων τὴν τρομερὰν ταύτην σκηνὴν διαδραματιζομένην ὑπὸ τὰ ὄμματά του καὶ ἐν ἣ ἡ μόνη γυνὴ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀγαπήσει ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς βαναύσου ὀργῆς ἐνὸς ἀθλίου καὶ ὑφίστατο τόσας θλίψεις καὶ διέμενεν ἐν τούτοις

μεθ' ὅλα ταῦτα ἀγνή, ἡσθάνθη τὴν καρδίαν του ὡς ὑπὸ δι-
στόμου ἐγχειριδίου διαπερωμένην ὑπὸ τῆς ὀδύνης. Ἡθέλησε
νὰ συντρίψῃ τὸ κάτοπτρον ὅπερ τῷ ἀναπαρίστα τόσῳ
φρικαλέαν πραγματικότητα καὶ τὸ ἔρριψε κατὰ γῆς μεθ'
ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν βραχιόνων του· μόλις ὅμως
τοῦτο ἤγγισε τὸ ἔδαφος καὶ ἀμέσως εὐρέθη πάλιν μεταξὺ
τῶν χειρῶν του· παρετήρησεν οὗτος τότε ἐντὸς αὐτοῦ
διὰ πυρίνων χαρακτήρων τὰς ἐξῆς λέξεις, χαραχθεῖσας
ὑπὸ ἀοράτου χειρός:

«Βιλφρῖδε, ὑπόμενε καὶ μὴ ὀργίζου».

Αἰσχυνθεὶς ἐπὶ τῇ πράξει του, ὁ Βιλφρῖδος ἔπαυσεν
ἀμέσως νὰ σκέπτηται τὰ ἐγκόσμια καὶ νὰ λυπῇται ἐπὶ τοῖς
παθήμασι κόσμου ἐν ᾧ τὰ πάντα εἰσὶν ὀδύνη καὶ στε-
ναγμός, καὶ ἀφέθη ὅλος εἰς γοήσας ἐκστάσεις, ἐν αἷς
ἀπινδαλματίζετο εὐδαιμον τὸ παρόν.

Ἡρχίζον ἤδη τὰ σκότη νὰ καλύπτωσι τὸν κόσμον τῶν
ὑδάτων, καὶ ἐφρικίασεν ἀναλογιζόμενος πόσον ταῦτα θὰ
ᾤσιν ἀπαίσια ὅταν ἐπέλθῃ ἡ νύξ. Ἄλλ' εὐθύς μετ' ὀλί-
γον ζωηρὸν διεχύθη φῶς ἐπὶ τῶν ὑγρῶν ἐκείνων ἐκτάσεων.
Ἐκαστον κύμα παρερχόμενον κατέλειπε φωσφορώδεις
ἀφρούς ὡς σημεῖον τῆς διαβάσεώς του, ποικίλα δὲ φω-
τοφόρα ὑδροόδια, ἀναρριπιζόμενα καὶ παίζοντα ἐντὸς τῶν
κυμάτων, ἐχάρασσον περὶ ἑαυτὰ φωτεινὰς αὐλακας, αἵτι-
νες, ὡς ἐκ τῆς ἀπειρίας των, ἐφώτιζον καὶ τὰ μάλλον
ἄδυτα μέρη τοῦ ὑγροῦ βασιλείου. Ἄλλ' ὡς διεσκορπί-
σθησαν τὰ σκότη, ὁ Βιλφρῖδος ἡδυνήθη ν' ἀνεύρῃ τὴν
ὁδὸν ἣν ὤφειλε ν' ἀκολουθήσῃ ἵνα φθάσῃ εἰς τὸ ἀνάκτο-
ρον τῆς μνηστῆς του· ὅτε, ἐνῶ ἐβάδιζε, γλυκὺς καὶ
ἀπομεμακρυσμένος μουσικῆς ἤχος ἐκήλησε τὰς ἀκοάς του
καὶ μόλις μετ' ὀλίγον ἔκαμψε κρυσταλλώδη τινὰ προεξο-
χήν, παρετήρησε τὴν ἀνασσαν τοῦ βασιλείου ἐκείνου
ἀναμένουσάν ἐπὶ τῶν ἐκ κοραλλίου καὶ κρυστάλλου προ-
πυλαίων τοῦ ἀνακτόρου τῆς καὶ περιεστοιχισμένην ὑπὸ
τῆς ἀκολουθίας τῆς.

Εἶχε καλλωπισθῇ οὐχὶ μόνον ὡς βασίλισσα ἀλλὰ καὶ
ὡς γυνὴ ἣτις θέλει νὰ ἀρέσῃ.

Ἐφερε μακρὰν κατάλευκον ἐσθῆτα, χρυσῶ καὶ ἀργύρῳ
πεποικιλμένην, καὶ ἀδαμάντινον περὶ τὸν λαιμὸν περιδέ-
ραιον, τὴν θαμβοῦσαν τῶν ὁποίων λάμψιν ἡμιλλᾶτο νὰ
ὑπερβῇ ἡ ῥοδόκρινος τοῦ ἐξαισίου αὐτῆς προσώπου ἡῶς.
Ἐπὶ τῆς πλουσίας χρυσοῦς αὐτῆς κόμης ἀπήστραπτεν
βαρύτιμον διάδημα καὶ τέλος ὁ νυμφικὸς αὐτῆς πέπλος
ἐφαίνετο ὡς ὑφανθεὶς ἐξ ἀκτίνων τοῦ ἡλίου μάλλον ἢ ἐκ
μετάξης.

Αἱ θελκτικαὶ ἰέριαι, αἵτινες θὰ προῆδρευον τοῦ ὕμε-
ναίου τῆς, ἦσαν ἤδη πλησίον τοῦ βωμοῦ, ἐφ' οὗ ἐντὸς
χρυσῶν πυραύνων ἔκαιον ποικίλα ἀρώματα, ἀναδίδοντα
εὐωδίας ἡδυπαθεστάτας.

Ἀνέμενε τὸν μνηστῆρά της· καὶ ὅπως ἐπήνθει μεῖδιμα
μάγον ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς, ἐπίσης χαρὰ ἀνεκλάλητος
κατέκλυζε τὴν καρδίαν τῆς, ἀντανεκλώσα αἴγλην εὐδαι-
μονίας ἐπὶ τῆς θεοπεσίας μορφῆς αὐτῆς.

Ἀπέπνεεν ὅλη μεθυστικὴν γοητείαν καὶ ἔκστασιν, ὁ δὲ
Βιλφρῖδος, ἅμα πλησιάσας αὐτήν, ἐθαμβώθη πρὸς στιγμὴν.

Ἡ πονηρὰ νύμφη ἐν τέλει, ὅπως καταστῇ ἀρεστοτέρα
εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, εἶχε λάβει τὴν μορφήν τῆς
πρώτης μνηστῆς του Ἰωάννας.

— Ἰωάννα! Ἰωάννα! εἶσαι σύ; ἀνέκραξεν αἴφνης ὁ
Βιλφρῖδος ἐκτείνων τοὺς βραχιόνάς του. ὦ, ναί! εἶσαι
σύ, σὲ ἀναγνωρίζω, σὲ ἐπανευρίσκω. Ἐπανάλαβέ μοι τὰς
λέξεις ἐκείνας, ἃς πρὸ ὀλίγου μοι εἶχες εἰπεῖ: Ἀρκεῖ νὰ
μειδῶ ὅπως μοι μειδῶσιν.

Ἡ νύμφη, ὅλη χάρις καὶ χαρὰ, ἀπεκρίθη κατὰ τὴν ἐπι-
θυμίαν τοῦ μνηστῆρός της καὶ μειδῶσα συγχρόνως αὐτῷ
τρυφερῶς.

— ὦ! εἶπέ μοι ἀκόμη, ὅτι ἀρκεῖ νὰ ποθῶ τὴν εὐ-
τυχίαν διὰ νὰ εἶμαι εὐτυχής.

Ἡ σειρὴν τότε, συγκεντροῦσα εἰς τὸ περιπαθεὲς βλέμμα
τῆς ὅλον τὸν ἔρωτα, ὃν δι' αὐτὸν ἡσθάνετο, καὶ ἀκτινο-
βολοῦσα ἐκ χαρᾶς, ἔκλινε πρὸς αὐτὸν καὶ ἐναπέθηκεν ἐπὶ
τοῦ μετώπου του φίλημα τόσον ἡδύ, τόσον φλογερὸν,
ὥστε ταυτοχρόνως ὁ Βιλφρῖδος ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς
καὶ ἀνένηψε.

— Ποῦ εὐρίσκομαι; ἐψιθύρισε πλανῶν γύρω τὸ βλέμμα.

Φωνὴ τότε ἄλλη, φωνὴ προσφιλεῖς εἰς αὐτόν, τῷ ἀπήν-
τησε:

— Πῶς, Βιλφρῖδε, δὲν με ἀναγνωρίζεις λοιπόν; Εἶμαι
ἡ Ἰωάννα σου, ἣτις ἐπαγρυπνῶ πλησίον σου. Εἶχες ἀπο-
κοιμηθῇ ἐπὶ τοῦ ὀλισθηροῦ καὶ κινδυνώδους τούτου βρά-
χου, καὶ φοδουμένη μήπως σοὶ συνέβαινε δυστυχία τι,
σ' ἐφύλαττον, ἀναμένουσα ν' ἀνοίξῃς τοὺς ὀφθαλμούς.
Ἐκ μὲν τῆς ταραχῆς τοῦ ὕπνου σου εἶχον καθῆκον νὰ
ἐπαγρυπνῶ παρὰ τὸ πλευρόν σου ὅπως προλάβω πᾶν
ἀπευκταῖον, ἐκ δὲ τῆς παρουσίας σου ἤντλουν εὐχαρί-
στησιν καὶ ἐνεψυχούμην.

— Ὡστε λοιπόν, Ἰωάννα μου, ὅ,τι εἶδον οὐδὲν ἄλλο ἢ τον
ἢ ὄνειρον; ... Ἡ πτώσις μου εἰς τὸν ποταμόν, ἡ νύμφη
τῶν ὑδάτων, τὸ μαγικὸν ἀνάκτορον, ὁ γάμος σου τέλος
μετὰ τοῦ μισητοῦ βαρῶνου Δεράϊμβεργ; ... ὦ! ὀμίλει!

— Ἀνάνηψον, ἀκριβέ μου Βιλφρῖδε, τὸν διέκοψεν ἡ
Ἰωάννα ὑπομειδῶσα, καὶ ἐλθὲ μετ' ἐμοῦ. Ὁ πατήρ μου
μᾶς ἀναμένει. Ἴσως μάλιστα ἀνησυχῆσῃ ἐπὶ τῇ τόσον
παραταθείῃ ἀπουσίᾳ μας. Ἡ αὐριον εἶνε δι' ἡμᾶς
ἡμέρα τόσον γλυκεῖα, ὥστε ὀφείλομεν νὰ μὴ δυσаре-
στήσωμεν οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον σήμερον αὐτόν, ὅστις διὰ
τῆς συναινεσεώς του μᾶς τὴν παρέχει.

Ὁ Βιλφρῖδος, ὑψῶν τὴν χεῖρα πρὸς τὸ μέτωπον καὶ
ἀπελαύνων καὶ τὰ ἐλάχιστα ἴχνη τῆς ὀπτασίας του ἐκ
τῆς φαντασίας, ἔλαβε τὸν βραχίονα τῆς ὠραίας μνηστῆς
του καὶ ἤρξατο βαδίζων, σταματῶν ἐκ διαλειμμάτων καὶ
διὰ περιπαθοῦς βλέμματος περιβάλλων αὐτήν, βλέμματος
ὅπερ ἐφαίνετο ὅτι τῇ ἔλεγεν, ὡς ἐν τῷ ὄνειρῳ:

«ὦ, λατρεῖά μου! Νομίζω ὅτι τὸ ὄνειρον ἐξακο-
λουθεῖ. Ἀρκεῖ νὰ μειδῶς ὅπως μειδῶ καὶ νὰ ποθῶμεν
τὴν εὐτυχίαν ἵνα ᾤμεν εὐτυχεῖς!»

MARC CONSTANTAIN

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Ἱ. Στρατηγοπούλου)